

СТУДЪ

Ти знаешъ ли сподавения вопълъ
и тази властно растнеща тревога —
като въ ятата, сбрали се за пжтъ,
която тегли нѣкжде на топло?

Защо не мога
да бжда съ птицитѣ, когато утре полетятъ?
Какво ще правя азъ безъ топълъ кжтъ,
когато снѣжна зима всичко тукъ погребее?

— Да дойда ли при тебе?
Съсъ виното на спомена да сгрѣмъ
и погледа, и мръзнецитѣ прѣсти.
Започне ли край насъ да вечерѣе,
— аминъ — да кажемъ и да се прекръстимъ.

— Да нѣма пролѣтния вихъръ,
да нѣма лѣтната омара,
да е макаръ като вѣвъ църква тихо
и сетната свѣщица да догаря,
но само да е топло . . .